

Een wijze les voor iedereen

Als ze zachtjes begint te huilen en dwingend zegt dat ze de ziekte Alzheimer niet kan ervaren, dat ze gewoon naar huis wil, begint de medecliënt met dementie tegen haar te praten.

‘Weet je, als je te veel probeert te denken dan word je tureluurs. Je kan er niet tegen vechten, je moet het accepteren. Onze familie en de zusters hier, die vullen de lege gaten in je hoofd. Die helpen je onthouden wat je zelf zou vergeten zoals afspraken en zo. Het heeft geen nut het op een briefje te schrijven want gegarandeerd dat je dat briefje kwijt raakt. En één advies: lees geen boeken; zit je net lekker te lezen, weet je opeens niet meer wie Piet is, moet je dat helemaal terug opzoeken en dan ben je het verhaal weer kwijt. En als je buiten loopt en je ziet de bloemen en de planten, dan moet je jezelf niet afvragen hoe je ze ook al weer noemde, want die namen ben je kwijt. Daar zitten gaten in je hoofd. Maar wat je wel kan doen, is de bloem zelf bekijken, de kleuren, de vorm. Geniet van de groene planten met rode besjes, geniet van de blauwe lucht en de zon. Voor de maatschappij ben je afgeschreven, je bent niet meer van nut. Maar je kan nog wel genieten.’

Als de medecliënt ziet dat de tranen over mijn wangen lopen en ik hem vraag of ik hem even een knuffel mag geven, zegt hij: ‘Ja Maaïke, het is zo, ik kan het niet mooier maken. Maar jij bent lief. Jij stelt ons als individu boven alles, jij praat met ons, jij zorgt voor de vrolijke noot, jij zorgt met je hart voor ons.’

Ik ben nog steeds een beetje van slag. Wat is het toch een vreselijke ziekte. In zijn verhaal zit zoveel emotie, verdriet, maar ook positiviteit. Een inspirerende levenswijshouding, pijnlijk maar ook mooi.

Een wijze les voor iedereen.

Maaïke Strooband-Bogaert